

Като забоди пицоль-тъ на силафъ-тъ си, истръгна сабиж-тъ си и завече ся право на Дели-Башъ (турскій предводитель) и извика: „Валлаха Дели-Башо ты имашъ можда нѣкъдѣ и на другъ странъ, ама азъ немамъ на къдѣ, нѣ право тукъ; това ми е пѣть-тъ, — къмъ смърть-тъ; нѣ съ това подобръ!“ Всички негови юнацы ся устремихъ по неговый пѣть, и Турцы-тъ ся вече принудихъ на нѣкои мѣста да бѣгать въ обкопы-тъ си. И още сѣщъ-тъ вечеръ удари Милошъ бедемы (насыпы) около турски-тъ обкопы, гдѣ-то мисляше да захване сега единъ отъ най-огняны-тъ боеве. Той бѣше сега добръ увѣренъ, че при всѣкій такъвъ единъ бой трѣба всичко да ся тури на жребие, и че всичко трѣба да ся прижалае, за да ся придобие пожелано-то. Три дны чака тукъ Милошъ, догдѣ-то му ся отмори малко войнство-то, кое-то бѣше весма много уморно отъ онова голѣмо навалывание на пѣть; помѣжду това и като ся научи какъ стои непріятель-тъ, свика поглавары-тъ на войнство-то ся и захвана така да имъ говори: „Братія! и ако че запазвать яки-тъ обкопи Турцы-тъ, мы несмѣемы да губимы много врѣмя за да ги държимы само обградены. Мы сме на равнинѣ-тъ; ти можѣтъ да получиѣтъ още помощъ по водѣ отъ Бѣлградъ и Смедерево, а освенъ това упѣтили сѣ ся двѣ войски турски и идѣтъ въ наше-то отечество, една-та изъ Румелиѣ а друга-та изъ Боснѣ. Мы трѣба да гледамы да ги испѣдемъ единъ часъ понапредъ отъ тукъ. Затова съмъ смислилъ да ударимы на обкопъ-тъ Дели-Башинъ още тажъ вечеръ. Нѣ преди всичко това азъ